

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 20 września 1974 r.

w sprawie postępowania przed inspektorami pracy o wykroczenia przeciwko prawom pracownika.

Na podstawie art. 290 § 2 Kodeksu pracy (Dz. U. z 1974 r. Nr 24, poz. 141) po porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych zarządza się, co następuje:

§ 1. Właściwym do orzekania w sprawach o wykroczenia przeciwko prawom pracownika określone w art. 281—283 Kodeksu pracy jest inspektor pracy, obejmujący

swym nadzorem zakład pracy, w którym popełniono wykroczenie.

§ 2. 1. Inspektor pracy wszczyna postępowanie przez sporządzenie protokołu w sprawie popełnienia wykroczenia.

2. Protokół w sprawie popełnienia wykroczenia powinien w szczególności zawierać:

- 1) imię, nazwisko i datę urodzenia oraz miejsce zamieszkania, miejsce pracy i stanowisko służbowe zajmowane przez obwinionego,
- 2) określenie czynu zarzucanego obwinionemu z podaniem czasu, miejsca, sposobu i okoliczności jego popełnienia oraz ze wskazaniem przepisu, który został tym czynem naruszony,
- 3) treść wyjaśnień obwinionego oraz jego podpis, a w razie odmowy lub niemożności złożenia podpisu — wzmiankę o tym,
- 4) datę i miejsce sporządzenia protokołu oraz imię, nazwisko i podpis inspektora pracy.

§ 3. W celu wyjaśnienia okoliczności sprawy inspektor pracy może:

- 1) żądać od obwinionego udzielenia wyjaśnień,
- 2) wzywać obwinionego, świadków oraz inne osoby w celu ich przesłuchania; świadków przesłuchuje się po ich uprzedzeniu o odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywych zeznań,
- 3) zwracać się do właściwych organów i instytucji o udzielenie opinii i informacji oraz dokumentów i innych dowodów potrzebnych do wyjaśnienia sprawy.

§ 4. Obwiniony może w postępowaniu przed inspektorem pracy korzystać z pomocy obrońcy. Obrońcą może być tylko pracownik zakładu pracy, w którym popełniono wykroczenie.

§ 5. 1. Inspektor pracy wydaje orzeczenie bez przeprowadzenia rozprawy.

2. Inspektor pracy wyznacza jednak rozprawę, jeżeli charakter sprawy, sprzeczności w materiale dowodowym lub inne okoliczności tego wymagają. Na rozprawę inspektor wzywa obwinionego i koniecznych świadków.

3. Inspektor pracy poucza obwinionego w wezwaniu, że może sprowadzić na rozprawę świadków i przedstawić inne dowody na swoją obronę lub wskazać je w takim czasie, aby mogły być przeprowadzone na rozprawie.

4. Rozprawa odbywa się ustnie i jawnie.

§ 6. Inspektor pracy kieruje rozprawą i czuwa nad jej prawidłowym i sprawnym przebiegiem. Rozpatrzenie sprawy powinno nastąpić w miarę możliwości na jednej rozprawie.

§ 7. Jeżeli obwiniony nie stawił się na rozprawę i w aktach sprawy brak jest dowodu doręczenia mu wezwania

na rozprawę, inspektor pracy obowiązany jest odroczyć rozprawę. Inspektor pracy może jednak przeprowadzić postępowanie dowodowe w takim zakresie, w jakim to jest celowe.

§ 8. Jeżeli obwiniony, któremu doręczono wezwanie na rozprawę, nie stawi się, przeprowadza się rozprawę zaoocznie, chyba że inspektor pracy uzna udział obwinionego w rozprawie za konieczny.

§ 9. 1. Obwinionemu należy wyjaśnić, jaki czyn został mu zarzucony w protokole w sprawie popełnienia wykroczenia.

2. Wniosek obwinionego dotyczący przeprowadzenia dowodu należy uwzględnić, chyba że przedmiotem dowodu jest okoliczność nie mająca istotnego znaczenia dla sprawy lub już dostatecznie wyjaśniona.

3. Na rozprawie można odczytywać protokoły przesłuchań obwinionego i świadków, chyba że bezpośrednie przeprowadzenie dowodu jest niezbędne.

4. Jeżeli zachodzi potrzeba uzupełnienia materiału dowodowego, a nie można tego uczynić na rozprawie, należy rozprawę odroczyć.

§ 10. 1. Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego inspektor pracy udziela głosu obwinionemu lub jego obrońcy, jeżeli bierze udział w rozprawie.

2. Z przeprowadzonej rozprawy sporządza się protokół.

§ 11. 1. Inspektor pracy wydaje orzeczenie o ukaraniu na podstawie ustaleń zawartych w protokole w sprawie popełnienia wykroczenia, a gdy była przeprowadzona rozprawa — na podstawie jej wyników.

2. Odpis orzeczenia o ukaraniu doręcza się obwinionemu i przesyła kierownikowi zakładu pracy. Jeżeli obwinionym jest kierownik zakładu pracy lub jego zastępca, odpis orzeczenia przesyła się także kierownikowi jednostki nadrzędnej nad zakładem pracy.

§ 12. Orzeczenie o ukaraniu powinno zawierać:

- 1) imię i nazwisko inspektora pracy, datę i miejsce wydania orzeczenia, oznaczenie sprawy,
- 2) imię, nazwisko, datę urodzenia i miejsce zamieszkania oraz miejsce pracy i stanowisko służbowe obwinionego,
- 3) określenie czynu przypisanego obwinionemu z podaniem czasu i miejsca jego popełnienia oraz ze wskazaniem naruszonego przepisu prawa,
- 4) określenie wysokości kary grzywny oraz pouczenie o sposobie jej uiszczenia,
- 5) pouczenie o trybie i terminie odwołania,
- 6) uzasadnienie,
- 7) podpis inspektora pracy.

§ 13. 1. Inspektor pracy wydaje postanowienie o odstąpieniu od postępowania, jeżeli w jego wyniku ustali, że:

- 1) obwiniony nie popełnił wykroczenia lub nastąpiło przedawnienie orzekania,
- 2) czyn podlega wyłącznie orzecznictwu innych organów,
- 3) o ten sam czyn toczy się już postępowanie w sprawie o wykroczenie przed kolegium do spraw wykroczeń przy terenowym organie administracji państwowej albo w stosunku do tego samego czynu wydano już prawomocne orzeczenie w takim postępowaniu,
- 4) zachodzi inna okoliczność wyłączająca z mocy prawa wydanie orzeczenia.

2. Treść postanowienia wraz ze zwięzłym uzasadnieniem zamieszcza się w aktach sprawy. O treści tego postanowienia inspektor pracy zawiadamia obwinionego.

§ 14. Przepisów rozporządzenia nie stosuje się do żołnierzy w czynnej służbie wojskowej.

2. W razie stwierdzenia popełnienia wykroczenia przeciwko prawom pracownika przez osobę będącą żołnierzem w czynnej służbie wojskowej inspektor pracy może wystąpić do przełożonych żołnierza o ukaranie go w trybie przepisów o dyscyplinie wojskowej.

§ 15. W ramach nadzoru nad działalnością inspektorów pracy w zakresie orzekania w sprawach o wykroczenia przeciwko prawom pracownika Główny Inspektor Pracy może:

- 1) dokonywać kontroli orzecznictwa inspektorów pracy,
- 2) wydawać dla inspektorów pracy wytyczne i wyjaśnienia dotyczące zasad i trybu orzekania w sprawach o wykroczenia przeciwko prawom pracownika,
- 3) uchylać prawomocne orzeczenia inspektorów pracy i postanowienia o odstąpieniu od postępowania, jeżeli są one sprzeczne z prawem lub oczywiście niesłuszne.

§ 16. Główny Inspektor Pracy uchylając prawomocne orzeczenie inspektora pracy z urzędu albo na wniosek ukaranego lub prokuratora przekazuje sprawę do rozpatrzenia przez właściwe miejscowo kolegium do spraw wykroczeń przy organie administracji państwowej stopnia powiatowego, wyznaczając równocześnie inspektora pracy występującego w charakterze oskarżyciela publicznego.

§ 17. Główny Inspektor Pracy składa Centralnej Radzie Związków Zawodowych oraz Ministrowi Pracy, Płac i Spraw Socjalnych okresowe informacje z działalności inspektorów pracy w zakresie orzekania w sprawach o wykroczenia przeciwko prawom pracownika.

§ 18. W sprawach nie uregulowanych rozporządzeniem stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia.

§ 19. Traci moc uchwała Rady Ministrów i Centralnej Rady Związków Zawodowych z dnia 12 października 1965 r. w sprawie zasad i trybu wykonywania orzecznictwa w sprawach o wykroczenia przeciwko przepisom prawa pracy (Monitor Polski Nr 63, poz. 333).

§ 20. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1975 r.

Prezes Rady Ministrów: P. Jaroszewicz